

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Hyemalis - A Dominica I. Adventus Domini nostri usque ad
Dominicam Septuagesimæ

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 2. De primo Domini in templum ingressu, unde ejicit vendentes, &
ubi se ostendit summum Dominum. Quantò minùs murmuramus, aut
omnino tacemus flagellati à Domino, tantò altiùs altissimum ejus ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-44194

HAC HEBDOMADE, Myſteria quæ occurrunt conſideranda, continent ſex Chriſti Domini Titulos, ſeu Qualitates conſideratione digniſſimas, in totidem dies.

FERIA SECUNDA.

DE PRIMO DOMINI IN TEMPLVM INGRESSV,
UNDE EJECIT VENDENTES, ET UBI
OSTENDIT SE SUMMUM
DOMINUM.

QUAE EST PRIMA EJVS CONSIDERANDA QUALITAS.

Cùm feciſſet quaſi flagellum de funiculis, omnes eiecit de templo:
& dixit, auferte iſta hinc. Ioann. 2.

VERITAS PRACTICA.

Quantò minùs murmuramus, aut omnino tace-
mus, flagellari à Domino, tantò altiùs altiſſi-
mum ejus dominium prædicamus,

RATIO EST, Quia quantò nos perfectiùs di-
vino Domino ſubjicimus, tantò illud altiùs
prædicamus.

Sed quanto minùs murmuramus, aut omnino ta-
cemus, flagellati à Domino, tunc perfectiùs nos
divino Domino ſubjicimus.

Ergo & tunc tanto illud altiùs prædicamus. Quod
certè eſt commendandum.

L P U N C T U M.

NONDUM in primariam Paſtinae
civitatem ingreſſus erat Dominus, ex
quo coepit inter homines converſari,
& palàm omnibus prædicare; ſed ſe in
Galilæa continuerat, ubi quæcunq; hætenus
conſiderata ſunt, geſta leguntur. Nunc autem,
cùm propè eſſet Paſcha Iudeorum, inquit Evange-
liſta, aſcendit Jeſus Ieroſolymam, & invenit in
templo vendentes oves & boves, & columbas, &
nummularios ſedentes; & cùm feciſſet quaſi fla-
gellum de funiculis, omnes eiecit de templo, oves
quoque & boves, & nummulariorum effudit aſ,
& menſas ſubvertit, & his qui columbas vende-
bant, dixit; auferte iſta hinc, & nolite facere do-
mum patris mei, domum negotiationis.

Expende ſingula, & mirare potentiam, quam
primò hoc ingreſſu Judæis voluit manifeſtare.
Major hic demonſtrata eſt potentia, inquit Ori-
genes, quàm in miraculo mutationis aquæ in ve-

rum: illic enim inanimata ſubiſtit materia, hic
verò hominum domantur ingenia. Et S. Hiero-
nymus: Mihi inter omnia Domini ſigna, hoc vi-
detur mirabilis, quod homo tantopere contem-
ptibilis illo tempore Scribis & Phariſæis contra ſa-
vientiùs, uno flagello tantam potuit eicere mul-
titudinem. Igneum quiddam & ſyderium radia-
bat ex oculis, & divinitatis majeſtas lucebat in
facie, quando ſcilicet ſic volebat indicare ſuum
dominium, & ſuam exercere potentiam. Nunc
verò licet abſens corpore, ſic ſæpè nobiſcum ag-
git, ſic ſuum nobis manifeſtat dominium, ſic
flagellum de funiculis vanitatum, ut Propheta
loquitur, ipſe facit, & eiciens de templo cordis
noſtri mundana & profana, Auferte, inquit, iſta
hinc. Tum verò ad corpus ſeu externa bona, &
quidquid noſtrum eſt ſe extendens, ſæpè evertit
& effundit, quod male ſtruxeramus. Sic S. Au-
guſtinus: Proſus ad Deum tuum, refer flagellum
tuum. Quomodo refers? quomodo ſuffers? an
illum agnoſcis Dominum? an de ſummo ejus
dominio ſentis & loqueris, ut ſentire par eſt?
Agnosce ex veritate propoſita & declaranda:
Quantò enim minùs murmuramus, aut omnino
taceamus flagellati à Domino, tantò altiùs altiſſi-
mum ejus dominium prædicamus.

Sic porro declaratur: Quantò perfectiùs di-
vino nos dominio ſubjicimus, tantò illud altiùs
prædicamus. Tres quippe modi ſunt, quibus de
Deo, diviniſque ejus attributis, quid ſentiamus,
expromere poſſumus. Primus, cùm de his ver-
ba facimus, & quantum in nobis eſt dignè &
magnificè coram loquimur Beatus, & ſolus po-
tens, Rex Regum, & Dominus Dominantium,
Secundus, cùm ipſi nos ad Deum affectum no-
ſtrum

Ioann. 2.

If. 5.

In Pf. 36.

1. Tim. 6.
Apoc. 17.
& 19.

Mardo-
chaeus.
Ester 13

strum promimus: Domine, Domine, Rex omnipotens, in ditione enim tua cuncta sunt posita, & non est qui possit resistere tuae voluntati: Dominus omnium es, nec est qui resistat majestati tuae. Tertius denique cum ipsa nos divino ejus dominio subijcimus, tunc opere magis loquimur, quam ullis verbis, in hac potissimum materia, ubi satis facile est dicere, Domine, Domine; sed quando difficultas occurrit in colendo ejus dominio seu facienda voluntate, tunc revera indicatur, quis illum agnoscat Dominum, & quanto tum perfectius, quis se divinae illius voluntati & potestati submittit, tunc altius praedicat, quam sit altum & summum ejus dominium, cui non possit resistere, licet velit; & cui nolit resistere, licet possit.

¶ 49. Servus meus es tu, Israel, quia in te gloriabor; Quando me scilicet vere Dominum tuum agnosces: Tunc enim est gloria Domini, quando vere agnoscutur Dominus; Et certe magna est etiam servi gloria, sic Dominum posse agnoscere, ut inde gloriatur; *Ut confitemur nomini sancto tuo, & gloriemur in laude tua.*

II. PUNCTUM.

SED quando minus murmuramus, aut omnino tacemus flagellati a Domino, tunc perfectius nos divino ejus dominio subijcimus.

Tres sunt etiam modi, quibus haec subiectio a tribus hominum generibus in adversitate redditur. Primo, cum qui adversis premuntur, dolent vehementer, & nonnulli murmurant; sed Deum tamen reverenter, nec irumpunt in illas blasphemiae, & graviorum murmurum voces, quas effundunt hi, qui nullo Dei timore coercentur. Neque murmuraveritis, sicut quidam eorum murmuraverunt, & ab exterminare perierunt: inquit Apostolus loquens de Israelitis, quorum murmur fuit gravissimum, a quo qui se temperarunt in adversis, dicitur se subijcere Deo, licet alioquin de suis ille adversis graviter doleat.

1. Cor. 10.

Secundo, cum in adversis positi non murmurant quidem de Deo, quem bonum & justum norunt, sicque se illi subijciunt: sed dolentes de adversitate, dolorem suum exprimunt, & exprimendo augent, vel leniunt aliquando narratione suae miseriae; *Hau hau me filii! ut quid te misimus peregrinari, lumen oculorum nostrorum, baculum senectutis nostrae!* Sic pluribus absentiam filii sui Tobiae, dicebat mater.

Tob. 10.

Tertio denique cum neque murmure, neque actu, nec ulla vocis acerbitate movemur in ad-

versis, sed vel omnino tacentes, si qui rebelles animi motus insurgant, silentio reprimimus, vel si quid loquimur, non nisi ad reprimendos alios, nobis gravius indolentes loquimur: sicut Tobias pater conjugem suam admonerat: *Tace, & noli turbari, sanctus est filius noster, satis fidelis est vir ille, cum quo misimus eum.* Tunc perfecta ista subiectio, tunc perfectius nos divino dominio subijcimus, quia sic anima & corpore atque adeo nobis totus nos illi submittimus: sic intellectum, voluntatem, & omnes affectus circa illa bona, quorum jacturam facimus, una linguae continentia, Deo consecramus; Nam, ut ait S. Jacobus, *lingua constituitur in membris nostris,* id est, sic loquimur pro unaquaque parte corporis, aut animi nostri, quasi pars illa linguae esset, quasi lingua illic esset, quae jus illius partis, si forte laeditur, tueatur. Quamobrem si lingua continentur, caetera omnes partes continentur. Potens est ille vir continens linguae suae, etiam freno circumducere totum corpus, ait idem S. Apostolus. Sicque patet quam perfecte & integre, dum silemus in adversis, nos divinae subijcimus potestati. *Obmutui, & non aperui os meum, quoniam tu facisti.* Itane silendo loquetis? Itane loquendo siles?

Ibid. 3.

Iac. 3.

Ibid.

Pf. 38.

III. PUNCTUM.

QUANTO igitur minus murmuramus, aut omnino tacemus flagellati a Domino, tanto altius altissimum ejus dominium praedicamus, quia sic perfectius nos illi subijcimus, sicque subijcti, tacentes magis loquimur, quam si non ita subijcti, longos de divino Dominio sermones haberemus. Vide ut sileas: Hoc imprimis dictum a Propheta, Regi afflictissimo, quod si servaret, futurum certo erat, ut afflictione quantocumque liber evaderet. Hoc etiam evidenter demonstratur in beato illo Jobo, qui cum multa de Deo sanè, pie & sapienter; ac nonnulla de se cum amicis suis egisset, ab ipso tamen Deo tam severe est admonitus, ut poenituerit loquutum esse: *Inspienter, inquit, locutus sum, & quae ultra modum excederent scientiam meam; Idcirco ipse me reprehendo, & ago poenitentiam in favilla & cinere.*

I. 7.

Iob. 42.

Denique quid illustrius ad veritatis confirmationem, quam quoad in Apocalypsi cuicidam in adversis tacenti dicitur: *Quonia servasti verbum patientiae meae, & ego servabo te ab hora tentationis, quae ventura est in orbem universum,*

Apoc. 43

sentia.

tentare habitantes in terra. Tentatio illa fuit ingens persecutio sub Traiano, in qua multi fideles defecerunt à fide; neque hic forè fuisset constantior, nisi singulari Dei protectione servatus esset; hanc verò meruit protectionem sua patientia, & patientiam testatus est suo silentio, O silentium omni linguà disertius!

Vide quàm graviter & quàm sepe contra pecces; *Hac dicit Dominus Deus; Vsq̄quod non vis subici mihi?* Si verò nunquam certius te il-

li subjicies, quàm si flagellatus taces, usquequò murmurabis? usquequò non silebis? An dolēs te à Deo Patre in filium recipi? *At flagellat omnem filium quem recipit*, inquit Apostolus; Rursū que alibi: *Omnia facite sine murmurationibus, & hesitationibus ut suis sine querela, & simplices filii Dei*. Quasi diceret: hæc est certa nota, si flagellatus non murmuraveris, *Quasi filii obedientia, non configurati prioribus ignorantia vestra desideris*.

FERIA TERTIA. DE COLLOQVIO NICODEMI CVM DOMINO JESU, QUI SE TUM VERE MAGISTRUM OSTENDIT.

Rabbi, scimus quia à Deo venisti, Magister. Ioann. 3.

VERITAS PRACTICA.

Qui non renuntiat omnibus, non potest esse Christi discipulus.

RATIO hæc est inter alias, quòd oportet Christi discipulum esse docilem & tractabilem, sive ut docentem magistrum audiat, sive ut auditis credat, seu denique ut quòd credit exequatur. Sed nisi discipulus renuntiet omnibus, non erit ita docilis.

Ergo nec erit etiam Christi discipulus: Quamobrem acceptanda renuntatio, qua proponitur, aut renuntiandum Christo Magistro.

I. PUNCTUM.

REMANSIT in urbe Jerosolyma. Christus Dominus per dies festos Paschæ, ibique pluribus editis miraculis, multos è Judæis ad se convertit, quos inter Nobilissimus ille est, de quo sic Evangelist. S. Ioannes: *Erat autem homo, ex Pharisæis, Nicodemus nomine, princeps iudeorum: hic venit ad Iesum nocte, & dixit ei, Rabbi, scimus quia à Deo venisti, magister, nemo enim potest hæc signa facere quæ tu facis, nisi fuerit Deus cum eo.*

Tum verò multis ei respondit Dominus Iesus, quæ videri possunt, quibus ita permotus est Nicodemus, ut se deinceps discipulum ejus palam professus fuerit, & constanti pro eo contra Judæos steterit, atque etiam Apostolis in fugam

lapsis, audacter ipse cum Arimathæano Josepho, corpus Domini Crucifixi de cruce deposuerit, & aromatibus conditum sepelierit. *Ibid. 19.*

Admiranda quidem hujus discipuli docilitas, qui tam facile se præstiterit suo magistro, sed magis admiranda magistri dignitas, autoritas, sapientia, bonitas & potentia, qui tam brevi tempore tales formet discipulos. Tu tamen anime, qui hoc magistro gaudes, unde tam parum proficis? Forte id defectu veritatis proposita, cui quantum tibi necesse esset, non te satis conformas. Universalis enim est & fixa magistri sententia. *Quod omnis qui non renuntiat omnibus quæ possidet, non potest ejus esse discipulus.* Ipse est divinus Magister, ipsa est veritas, quæ hoc Effatum protulit, quando nulla succurreret dicti ratio, sufficit sic dictum esse, ut credatur: sufficit sic imperatum esse, ut impleatur. Neque verò defunt rationes, quæ id demonstrant; Atque hæc inter alias videtur expendenda; Quòd oportet Christi discipulum esse docilem & tractabilem, sive ut docentem quietè audiat, sive ut auditis non reluctanter credat, sive ut quæ credit & quæ opere complenda sunt, constanti impleat. Quæ cum de omnibus discipulis erga quem vis magistrum dici possint, tum de Christi discipulis vel maxime, quòd quæ suis Christus proponit, tam sublimia sunt, & supra omnem intelligendi facultatem; ut nisi discipulus sit valde docilis, nunquam dicenti credat; *Durus est hic sermo, & quis potest enim audire? Ioann. 6. dicca*